

faa maa jo ogsaa Statens almindelige Autoriteter alene kunne bestemme alt herhen hørende, uden at nogen Localmyndighed kan komme i Betragtning. Hvad navnlig Indqvarteringen angaaer, saa har jeg allerede bemærket, hvorledes denne paa ingen Maade er nogen Stats-sag, men blot en Fordeling af Indqvarteringsbyrden mellem de forskellige Kjøbstæder, hvor paa den antages at hvile. Jeg kan ikke indsee, hvorledes man kan blive berettiget til med Udvalget at sige, at Indqvarterings-Hjælpe-skatten er 54500 Rbd., dette er den Sum, hvortil man har beregnet de forskellige Indqvarteringsudgifter af det Slags, hvortil der skal gives Hjælp af de øvrige Kjøbstæder, som derfor ere ansatte til en vis Deel af disse 54500 Rbd. Men man har altid erkendt, at det blot var en Beregningsmaade. Den Kjøbstad, som ikke har havt Indqvartering, skal betale en Trediedeel af sin Ansættelsesum, og den Kjøbstad, som har havt Indqvartering, skal have godtgjort for nærværende Tid en Trediedeel af det Beløb, hvormed de Indqvarteringsbyrder, som ere Gjenstand for denne Godtgjørelse, overskrive Kjøbstadens egen Ansættelse, ligesom ogsaa at den enkelte Kjøbstad, som vel har en Indqvartering, men hvis Indqvarteringsbyrder ere mindre end Byens Ansættelse, skal betale $\frac{1}{3}$ af denne Differens. Det er et meget sammenhængende og consequent System og slet ikke uklart, naagtet det er noget forviklet. Det er bygget paa den Forudsætning, at de Kjøbstæder, som have Indqvartering, have Fordeel af den Omfætning, som derved bevirkes, og ville ogsaa blive mere end stadesløse, naar de faae det fulde Beløb erstattet, og de øvrige Kjøbstæder ville derved lide Skade. Det lader sig ikke nægte, at det er et Erhverv for Kjøbstæderne, naar et Regiment eller en Bataillon er indqvarteret der, det er en Omfætning af maaskee 50 eller 60,000 Rbd. eller maaskee en endog højere Sum, som de ordentligvis maa bruge i denne Kjøbstad, og ogsaa er det ikke ganske sjældent, at der er Enkelte af Officererne, som have private Resourcer, som de ogsaa fortære der. Overligere at beregne, hvorvidt Fordelen er saa stor, som man har anslaaet den til, er jo vistnok overmaade vanskeligt, og der disputeres derfor evig mellem de forskellige Kjøbstæder

om, hvorvidt Forholdet er billigt eller ikke, og det er ogsaa vist, at det maa stille sig paa en ulige Maade i de forskellige Kjøbstæder. Jeg vil troe, at i en Kjøbstad som Helsingør, hvor Huusleien er høj, at der er Indqvarteringen til en særdeles Byrde, fordi den Indqvarteringsgodtgjørelse, som er ansat, og som de ikke engang faae udbetalt fuldstændig, ikke er tilstrækkelig til at betale Qvarteret eller til at sætte dem istand til at skaffe Qvarter. Men i andre Kjøbstæder er det vist ganske anderledes, og det er en bestemt Omstændighed, at ligesom de Kjøbstæder, der have Indqvartering, krympe sig derover, saa opstaaer der nye Klager fra de Kjøbstæder, som miste deres Indqvartering. Det har man i den senere Tid havt et stort Exempel paa med Horsens, som har klaget bittert over Tabet af Indqvarteringen som et overmaade stort Tab for denne By. I 1840 var der indkommet til Provindsständerne, baade i Roeskilde og i Viborg, Andragender om Forandring i disse Forhold til Fordeel for beqvarterede Kjøbstæder; de bleve paa begge Steder tilbageviste; i Roeskilde kom de ikke engang til Comitee, og i Viborg kom de ikke til Discussion, naagtet der havde været valgt en Comitee. Jeg skal forøvrigt bemærke dertil, at de Fleste, der yttrede sig over Sagen, ikke indløde sig paa Discussionen i Almindelighed, men meente, at det ikke var Tid at komme dermed og indskjøde dem under, at man ventede, at der fra den i Odense nedsatte Militaircomission vilde komme Reforme i disse Forhold; men det er ganske kjendeligt for dem, der ville læse Forhandlingerne, at der paa ingen Maade var nogen Stemning for, idetmindste ikke for at gøre saameget til Fordeel for de beqvarterede Byer, som der nu tilsigtes. Jeg vil iøvrigt bemærke, at der i den senere Tid er gjort Udskilligt til de beqvarterede Byers Bedste. For det Første fik de fra 1818 til 1837 kun godtgjort en Tjerededel af det, som den Art af Indqvarterings-Bekostningerne, der er Gjenstand for Ligning, udgjorde; men fra 1837 have de igjen faaet en Trediedeel og endvidere have de fra 1841 faaet en Godtgjørelse for de Indqvarteringsudgifter, som efter Forordningen slet ikke skulde erstattes, hvortil der nu blev anvendt Renterne